

[Ebba Strange]

I 1960'erne blev der startet en udvikling i både Sverige og Vesttyskland. Denne udvikling er slået igennem i 1970'ernes Danmark. Den kan belyses gennem en vækst i udgifterne til politiet, og denne vækst er fortrinsvis blevet brugt til en forøget anskaffelse af det, jeg vil kalde hårdt apparatur: køretøjer, overvågningsudstyr, EDB-udstyr, våben m.v., og pengene er blevet brugt til en omstrukturering af politiets arbejde i retning af mere fysisk betonedede konfliktløsninger og mindre direkte kontakt mellem enkeltpersoner i politiet og befolkningen. Det var det, jeg nævnte i min indledning. Vi har færre politifolk, der spadserer rundt i gaderne, vi har færre folk, der tager telefonen, når man ringer, og som kommer med det samme, vi har mindre af den personlige kontakt og mere af det, jeg kalder hårdt apparatur. Derimod har justitsministeren ret i, at de øgede udgifter ikke i samme grad er slået igennem i en øget politistyrke som sådan.

Denne udvikling inden for politiet har vist sig ved øget fysisk magtanvendelse og mere militært betonedede specialkorps: antiterror-korpset og PET, og den har vist sig ved inddragelse af private vagtværn, brandkorps, civilforsvar m.v. under fælles kommando med halvmilitære opgaver selv i fredstid. Endelig er der sket en centralisering og en bureaukratisering af politiet, til trods for at folketingsret faktisk har vedtaget en meget decentral opbygning af politiet. Denne centralisering bliver opbygget administrativt omkring udsendelse af kundgørelser fra rigspolitchefen, rigspolitchefen, der i øvrigt ikke skulle have andet end mandskabsmæssige opgaver i forhold til politimestrene ude omkring i landet, og i deres struktur leder disse kundgørelser tanker hen på opbygning af militære delinger.

Når vi er vidne til en sådan udvikling, må man naturligvis fra de ledende politikeres og fra politiledelsens side prøve at retfærdiggøre denne udvikling, og til det bruger man at beskrive nødvendigheden af en udvikling i Danmark i retning af øget voldsanvendelse fra borgernes side, især fra unge menneskers side rettet mod ældre mennesker, en generelt stigende kriminalitet har vi senest hørt justitsministeren i dag give udtryk for – til trods for at de rapporter, vi er i besiddelse af i folketingets retsudvalg, viser det modsatte – en påpegnings af, hvor farligt det er at leve i

Danmark, for vi kunne jo få terrorisme også her, altså en påpegnings eller en forstærkelse af angsten for terrorisme o. lign. Aktionerne, som blev udført i forbindelse med, at nogle iranere besøgte den iranske ambassade her i København, er et godt eksempel på et sådant forsøg på retfærdiggørelse af, at vi har et antiterrorkorps, at dette antiterrorkorps samarbejder med brandvæsenet, og at det altså bliver sat ind i en situation, hvor der, efter hvad vi har fået oplyst, ikke var nogen fare på færde, men hvor befolkningens angst for, at der kunne ske noget, bliver oppustet.

Imidlertid er der aldrig noget eller nogen, der har kunnet bevise, at øgede politiaktioner nedsætter kriminaliteten. Hvis man har læst om disse ting – og det er vi nok nogle her i denne sal der har – vil man se, at der i USA er gjort adskillige forsøg med en forøgelse af politistyrken, uden at det i mindste måde har nedsat kriminaliteten. Og i Danmark, hvor vi faktisk ikke kender til terrorisme, kunne den nok som bekendte Martinezsag, som er nævnt et par gange i debatten i dag, bruges som en retfærdiggørelse for udviklingen, selv om der aldrig blev fremskaffet noget, der lignede beviser på hans påståede terrorisme.

Til gengæld ser vi oftere og oftere politi i en kraftig, voldsom udrustning i aktivitet i forbindelse med faglige kampe. Jeg mener, det er vigtigt, at folketinget får oplysning om gennem folketingets retsudvalg – og det vil jeg bede justitsministeren om – hvor meget politiets aktivitet i forbindelse med faglige konflikter er blevet øget, siden dette folketing for 3 år siden vedtog, at politicirkulæret om fysiske blokader skulle strammes op.

Ved at retfærdiggøre en øget militarisering af politiet gennem påstande om øget vold og terror fra befolkningens side får statsmagten et godt apparat til at holde arbejderne nede, de arbejdere, der viser deres utilfredshed med den arbejderfjendtlige politik, der bliver ført i dette land under indtryk af kapitalismens krise.

I økonomisk gode tider kan et kapitalistisk samfund holde orden ved hjælp af reformer. I krisetider træder repressalier i stedet.

I Sverige har politiet anmodet om ekstra udstyr og våben til de politiafdelinger, der findes de steder, hvor der er a-kraftværker. Det er tegn på, at atomstaten lægger op til en ekstra overvågning, særlige vagtsystemer, og